

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1MCdo/2/2015
Identifikačné číslo spisu:	1109212265
Dátum vydania rozhodnutia:	21.04.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Vladík
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1109212265.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky N., bývajúcej v X. proti odporcovi Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Námestie Ľ. Štúra č. 1, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 21 C 104/2009, o zaplatenie náhrady mzdy v sume 319.450,- € s príslušenstvom, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 12. marca 2014 č. k. 2 Co 84/2012-217, takto

rozhodol:

Mimoriadne dovolanie o d m i e t a.

Odporcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 25. novembra 2011 č. k. 21 C 104/2009-147 zamietol návrh navrhovateľky, ktorým sa domáhala zaplatenia sumy 319.450,- € z titulu náhrady mzdy v súvislosti s neplatným rozviazaním pracovného pomeru za obdobie od 1. apríla 1999 do 14. novembra 2008 a nepriznal odporcovi náhradu trov konania. Mal za to, že na základe námietky premlčania vznesenej odporcom, na ktorú musel prihliadnuť, nepriznal navrhovateľke náhradu mzdy za obdobie od 30. júna 1999 do 30. novembra 1999. V súlade s § 62 ods. 2 Zákonníka práce č. 65/1965 Z.z. (ďalej len „Zákonník práce“) vznikol navrhovateľke nárok na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru (o ktorom rozhodol Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo 16. apríla 2007 č. k. 17 C 68/1999-296, právoplatným 14. novembra 2008) za dobu 6 mesiacov od 1. júna 1999 (po plynutí doby práceneschopnosti navrhovateľky) do 30. novembra 1999 z titulu neplatného rozviazania pracovného pomeru. Posledná splátka náhrady mzdy by bola splatná v decembrový výplatný deň v roku 1999. Trojročná premlčacia lehota na uplatnenie nároku navrhovateľky na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru tak uplynula v decembri 2002. Navrhovateľka si nárok uplatnila na súde 1. apríla 2009. Z hore uvedených dôvodov bol nárok navrhovateľky uplatnený po trojročnej premlčacej lehote. Odporcovi nepriznal náhradu trov konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p., pretože mu tieto nevznikli.

Na základe odvolania podaného navrhovateľkou Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 12. marca 2014 sp. zn. 2 Co 84/2012 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a odporcovi nepriznal náhradu trov

odvolacieho konania. Stotožnil sa s právnym názorom súdu prvého stupňa, ktorý vec posúdil správne podľa Zákonníka práce v znení účinnom v čase rozviazania pracovného pomeru výpoveďou (podaním zo dňa 30.11.1998). Ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne zrušil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe a ak zamestnanec oznámil organizácii, že trvá na tom, aby ho ďalej zamestnával, jeho pracovný pomer trvá i naďalej a zamestnávateľ je povinný poskytnúť mu náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi vo výške priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní, až do doby, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo keď dôjde k platnému skončeniu pracovného pomeru. Ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje šesť mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za ďalší čas primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy zamestnancovi vôbec nepriznať; súd pri svojom rozhodovaní prihliadne najmä na to, či zamestnanec bol medzitým inde zamestnaný, akú prácu tam vykonával a aký zárobok dosiahol alebo z akého dôvodu sa do práce nezapojil (§ 61 ods. 1, 2). Nárok sa premlčí, ak sa neuplatnil na súde v lehote v tomto zákonníku ustanovenej. Na premlčanie sa prihliadne, len ak sa ten, voči ktorému sa nárok uplatňuje premlčania dovoľá; v takom prípade nemožno premlčaný nárok účastníkovi, ktorý ho uplatňuje, priznať. Ak účastník uplatní na súde svoj nárok a v začatom konaní riadne pokračuje, premlčacia lehota po dobu konania neplynie (§ 261 ods. 1, ods. 3 veta prvá). Ak nie je týmto zákonníkom ustanovené inak, je lehota na uplatnenie peňažných nárokov tri roky (§ 263 ods. 1). Lehota začína plynúť odo dňa, keď sa právo mohlo uplatniť prvý raz (§ 262 ods. 1).

V konaní bolo nepochybné, že navrhovateľka sa svojím návrhom podaným na súde prvého stupňa dňa 1.4.2009, po jeho neskoršej úprave, domáhala náhrady mzdy v súvislosti s neplatným rozviazaním pracovného pomeru zo strany odporcu listom zo dňa 30.11.1998 č. 533/98-1.3., že táto neplatnosť bola vyslovená rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 16.4.2007, č. k. 17 C 68/1999-296, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 7.10.2008, č. k. 5 Co 305/2007-395, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 14.11.2008. Tiež bolo preukázané, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 17 C 68/1999 sa navrhovateľka spočiatku domáhala aj náhrady mzdy v súvislosti s neplatným rozviazaním pracovného pomeru, avšak riadne v ňom nepokračovala, keď neskôr (podaním zo dňa 25.7.2000) návrh v tejto časti zobrala späť a konanie bolo právoplatne v uvedenej časti zastavené (ešte v roku 2001). Navrhovateľka neuplatnila na súde v lehote v Zákonníku práce stanovenej (v premlčacej lehote troch rokov) nárok na náhradu mzdy v súvislosti s neplatným rozviazaním pracovného pomeru, ktorý jej patril odo dňa oznámenia (dňa 1.4.1999), že trvá na ďalšom zamestnávaní v trvaní šesť mesiacov predĺžená o čas poberania dávok v nemoci najneskôr do 30.11.1999. Na veci nič nemení skutočnosť, že neplatnosť rozviazania pracovného pomeru výpoveďou bolo právoplatne vyslovené až v roku 2008. Dňa 1.4.1999 prvý raz mohla navrhovateľka nárok na náhradu mzdy v súvislosti s neplatným rozviazaním pracovného pomeru aj uplatniť. Navrhovateľka sama z vlastného rozhodnutia zobrala návrh späť v danej časti náhrady mzdy, pričom nešlo o konanie zo zákona spojené. Odporcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, pretože túto nežiadal.

Na podnet navrhovateľky podal generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len generálny prokurátor) podľa § 243e ods. 1 O.s.p. mimoriadne dovolanie proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I z 25. novembra 2011 č. k. 21 C 104/2009-147 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 12. marca 2014 č. k. 2 Co 84/2012-217, tieto návrhy zrušiť a vec vrátiť Okresnému súde Bratislava I na ďalšie konanie.

Podľa názoru generálneho prokurátora súdy sa nesprávne právne vysporiadali s otázkou premlčania nároku navrhovateľky. Vyslovili totiž právny názor, že premlčacia lehota na uplatnenie nároku navrhovateľke začala plynúť dňom nasledujúcim po dni, keď oznámila odporcovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní, čo bolo stanovené na 1. apríla 1999.

Nárok na náhradu mzdy pri neplatnom rozviazaní pracovného pomeru výpoveďou zo strany odporcu nemohol vzniknúť skôr, než navrhovateľka v zmysle § 61 ods. 1 ZP oznámila odporcovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní, najskôr však až vtedy, keď sa mal skončiť pracovný pomer podľa výpovede odporcu. V konaní nebolo medzi účastníkmi sporné, že navrhovateľka oznámila odporcovi, že trvá na

ďalšom zamestnávaní 1. apríla 1999. Nárok na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru vznikol navrhovateľke od 1. júna 1999 (po plynutí doby práceneschopnosti navrhovateľky). Svoj nárok uplatnila navrhovateľka na súde návrhom doručeným súdu 1. apríla 2009. Právo na náhradu mzdy mohlo byť navrhovateľkou za splnenia zákonom predpísaných podmienok uvedených v § 61 ods. 1 ZP a § 64 ZP prvýkrát s úspechom uplatnené až vtedy, keď sa náhrada mzdy stala splatnou. Až dňom nasledujúcim po splatnosti tej - ktorej jednotlivé mesačnej náhrady mzdy začala plynúť pre každú jednotlivú mesačnú náhradu mzdy osobitne premlčacia lehota. S poukazom na vyššie uvedené sa tak premlčujú jednotlivé mesačné náhrady mzdy a to podľa toho, kedy u nich nastala splatnosť. Námietať odporcu o premlčení nároku navrhovateľky by tak bola dôvodná len vo vzťahu k tým jednotlivým mesačným náhradám mzdy, ktoré sa stali splatné v lehote troch rokov pred podaním návrhu navrhovateľky na súd. Tento názor potvrdzuje platná judikatúra tak Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozhodnutia vo veciach 1 Cdo 101/2007, 4 Cdo 243/2008, 1 Cdo 180/2009) a jednak, vzhľadom na totožnú hmotnoprávnu úpravu aj judikatúra Najvyššieho súdu Českej republiky (rozhodnutia vo veciach 21 Cdo 2208/2000, 21 Cdo 700/2001 a 21 Cdo 2166/01). Tento názor si v skutkovo a právne obdobnej veci osvojil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení z 19. marca 2012 sp. zn. 3 M Cdo 9/2010.

Vzhľadom na horeuvedené bol toho názoru, že súd plynutie premlčacej lehoty nesprávne právne posúdil, keď nezohľadnil plynutie premlčacích lehôt pre jednotlivé mesačné náhrady mzdy samostatne s prihliadnutím na plynutie trojročnej premlčacej lehoty podľa § 263 ods. 1 Zákonníka práce, počítanej dňom podania návrhu. Návrh bol na súd doručený 1. apríla 2009, teda premlčeniu by podliehali jednotlivé mesačné náhrady mzdy splatné pred 1. aprílom 2006. Nie je teda správny názor súdov, že navrhovateľke nebolo možné priznať celý uplatnený nárok pre dôvodne vznesenú námietku premlčania.

Navrhovateľka navrhla mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora vyhovieť.

Odporca navrhol mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora ako nedôvodné zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243a ods. 3 O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu podľa § 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie treba odmietnuť.

Podľa § 243e ods. 1 O.s.p. ak generálny prokurátor na základe podnetu účastníka konania, osoby dotknutej rozhodnutím súdu alebo osoby poškodenej rozhodnutím súdu zistí, že právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený zákon (§ 243f O.s.p.), a ak to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, podá proti takémuto rozhodnutiu súdu mimoriadne dovolanie. Podľa § 243f ods. 1 O.s.p. mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e, ak a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 O.s.p.).

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že systém opravných prostriedkov zakotvený v právnom poriadku zmluvnej strany Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) musí byť v súlade s požiadavkami čl. 6 Dohovoru. ESLP v rámci svojej rozhodovacej praxe už viackrát konštatoval porušenie čl. 6 Dohovoru vtedy, keď k nariadeniu opätovného preskúmania veci došlo výlučne z dôvodu existencie odlišného právneho posúdenia veci oproti právnomu názoru vnútroštátnych súdov, ktoré vec s konečnou platnosťou prerokovali a meritórne rozhodli (Roseltrans proti Ruskej Federácii, rozsudok č. 60974/00 z 21. júla 2005). Opakovane tiež zdôraznil, že v záujme právnej istoty by právoplatné rozsudky mali vo všeobecnosti zostať nedotknuté a k ich zrušeniu by malo dochádzať iba pre účely nápravy zásadných väd (Abdullayev proti Ruskej Federácii, rozsudok č. 11227/05 z 11. februára 2010), resp. závažných pochybení (Sutyazhnik proti Ruskej Federácii, rozsudok č. 8269/02 z 23. júla 2009). Za takú vadu alebo

pochybenie však nemožno v žiadnom prípade považovať to, že na predmet konania existujú dva odlišné právne názory.

Zároveň ESLP opakovane dospel aj k názoru, že k porušeniu čl. 6 Dohovoru dochádza tiež vtedy, ak je právoplatné a záväzné rozhodnutie súdu zrušené v rámci mimoriadneho prieskumu, ktorý presadil taký subjekt odlišný od účastníkov konania, len na úvahe ktorého bolo posúdenie vhodnosti alebo potreby podania mimoriadneho opravného prostriedku iniciujúceho tento mimoriadny prieskum. Inštitút veľmi podobný mimoriadnemu dovolaniu upravenému v Občianskom súdnom poriadku bol predmetom skúmania a následnej kritiky ESLP vo veci Tripon proti Rumunsku (rozsudok č. 36942/03 z 23. septembra 2008). V tomto rozhodnutí ESLP konštatoval, že v skúmanom prípade prokurátor nekonal na základe vlastnej iniciatívy, ale konal na základe žiadosti jednej zo strán sporu. ESLP zásah prokurátora do takéhoto súkromnoprávného súdneho konania označil za priťažujúci faktor, pretože, hoci tento štátny úradník konal na základe podnetu účastníka súdneho konania, podanie mimoriadneho dovolania bolo ponechané výlučne na voľnej úvahe prokurátora. ESLP v danej veci preto dospel k záveru, že zrušenie dotknutého právoplatného a záväzného rozhodnutia porušilo sťažovateľovo právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Aj aktuálne rozhodnutia ESLP z 9. júna 2015 vydané vo veciach proti Slovenskej republike (DRAFT-OVA, a.s., č. 72493/10 zo dňa 9. júna 2015, PSMA, s.r.o., č. 42533/11 zo dňa 9. júna 2015 a COMPCAR, s.r.o. č. 25132/13 zo dňa 9. júna 2015) pripomínajú význam a obsah princípu rovnosti zbraní a princípu právnej istoty, s ktorými bezprostredne súvisí otázka záväznosti, nezrušiteľnosti a dôveryhodnosti právoplatných súdnych rozhodnutí, ktoré boli napadnuté z iniciatívy generálneho prokurátora vyjadrenej podaním mimoriadneho dovolania.

Uvedené závery ESLP zohľadnilo aj plénum Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Vzhľadom na prípady nejednotnosti senátov ústavného súdu pri riešení otázky prípustnosti mimoriadneho dovolania proti rozhodnutiu súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť a záväznosť, pristúpilo 18. marca 2015 k zjednoteniu rozhodovania senátov ústavného súdu a pod sp. zn. PL.z. 3/2015 prijalo zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Rešpektujúc princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím, zohľadňujúc princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako i výnimočnosť mimoriadneho dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku podávaného generálnym prokurátorom Slovenskej republiky, je jeho prípustnosť v civilnom konaní akceptovateľná za podmienky vyčerpania všetkých zákonom dovolených riadnych, ako aj mimoriadnych opravných prostriedkov, ktoré mal účastník konania k dispozícii a ktoré mohol účinne využiť na ochranu svojich práv a oprávnených záujmov“.

Vyššie uvedené naznačuje, ako tieto súdne orgány (ESLP a ústavný súd), budú rozhodovať v skutkovo a právne podobných veciach, v ktorých generálny prokurátor podá mimoriadne dovolanie napriek tomu, že mimoriadnemu dovolaniu nepredchádzalo využitie všetkých dostupných riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov účastníkom, ktorý podal podnet na mimoriadne dovolanie.

Doterajšia rozhodovacia prax najvyššieho súdu v obdobných prípadoch sa v zásade riadila stanoviskom Občianskoprávného kolégia najvyššieho súdu, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 36/2008. Právna veta tohto stanoviska znie: „Podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom nie je podmienené využitím riadneho opravného prostriedku účastníkom konania. Mimoriadnym dovolaním v zmysle ustanovenia § 243e O.s.p. môže generálny prokurátor napadnúť aj právoplatné rozhodnutie súdu prvého stupňa“.

Je zrejmé, že stanovisko R 36/2008 vychádza zo záverov, ktoré v súčasnosti nie sú súladné s vyššie spomenutými rozhodnutiami ESLP a zjednocujúcim stanoviskom ústavného súdu. Na posun v judikatúre ústavného súdu a ESLP zareagoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý na spoločnom zasadnutí občianskoprávného a obchodnoprávného kolégia dňa 20. októbra 2015 schválil a prijal spoločné stanovisko pod č. R 94/2015 na publikovanie, ktorého právna veta znie: „Procesná prípustnosť mimoriadneho dovolania podaného na podnet účastníka je v občianskom súdnom konaní podmienená tým, že tento účastník najprv sám neúspešne využil možnosť podať všetky zákonom dovolené riadne a mimoriadne opravné prostriedky (resp. využiť všetky zákonom prípustné postupy), ktoré boli

potenciálne spôsobilé privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie. Pokiaľ túto možnosť nevyužil, mimoriadne dovolanie treba odmietnuť“.

Z vyššie uvedeného spoločného stanoviska dvoch kolégií Najvyššieho súdu teda vyplýva, že rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa odchyľuje od právnych záverov vyslovených v stanovisku R 36/2008 a jeho závery sú už prekonané.

Prípustnosť dovolania vymedzuje Občiansky súdny poriadok stanovením jednak určitých objektívnych znakov rozhodnutia (§ 238 O.s.p. (pokiaľ ide o rozsudok odvolacieho súdu) a § 239 O.s.p. (pokiaľ ide o uznesenie odvolacieho súdu), jednak objektívnym zadefinovaním závažných procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 O.s.p. Vzhľadom na to, že na procesné vady konania taxatívne vymenované v § 237 ods. 1 O.s.p. je dovolací súd povinný prihliadať ex lege (viď § 242 ods. 1 O.s.p.) vždy - teda bez ohľadu na to, či boli alebo neboli v dovolaní namietané, je opodstatnený záver, že v zásade každé dovolanie podané v občianskom súdnom konaní proti rozhodnutiu odvolacieho súdu (s výnimkou exekučného konania - viď § 237 ods. 2 O.s.p.) otvára priestor pre posúdenie správnosti niektorých aspektov procesného postupu súdu, ktorý vydal dovolaním napadnuté rozhodnutie a tým zároveň dáva určité vyhliadky na úspech dovolaťľa v konaní o dovolaní. Každé dovolanie je teda v tomto zmysle potenciálne spôsobilé podstatne ovplyvniť rozhodnutie v merite veci.

Postup účastníka občianskeho súdneho konania, ktorý mal v určitom prípade možnosť napadnúť rozhodnutia súdov odvolaním alebo dovolaním, uvedenú možnosť ale nevyužil, i keď tieto opravné prostriedky mali potenciál podstatne ovplyvniť rozhodnutie súdu, sa prieči zásade „vigilantibus iura scripta sunt“ zdôrazňujúcej procesnú povinnosť účastníka vyvinúť vlastnú aktivitu a iniciatívu tak, aby sám svojimi procesnými úkonmi riadne, včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou sledoval ochranu svojich subjektívnych práv. Pokiaľ účastník konania zostane v naznačenom smere pasívny, je neskoršia aktivita generálneho prokurátora vyúsťiaca do podania mimoriadneho dovolania neprípustná a nemôže mať procesné dôsledky predpokladané Občianskym súdnym poriadkom v ustanoveniach § 243e až § 243j O.s.p. Aj ústavný súd už dávnejšie konštatoval, že „ak účastník konania mohol podať dovolanie a neurobil tento procesný úkon, nemá už žiadnu možnosť dosiahnuť podnetom podanie mimoriadneho dovolania“ (viď PL. ÚS 57/99).

V danom prípade prebehlo konanie v dvoch stupňoch, pričom navrhovateľka mala možnosť realizovať svoje procesné oprávnenie podať mimoriadny opravný prostriedok dovolanie. Zo spisu nevyplyva, že by sama náležite chránila svoje práva a konala dostatočne predvídavo, starostlivo a obozretné. Navrhovateľka nepodala proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 12. marca 2014 č. k. 2 Co 84/2012-217 dovolanie, v dôsledku čoho toto sa stalo právoplatným. V zmysle vyššie uvedeného výkladu najvyššieho súdu to znamená, že sama nevyužila dostupný opravný prostriedok, ktorý mala k dispozícii a ktorý bol potenciálne účinne spôsobilý ovplyvniť rozhodnutie vo veci. Vzhľadom na pasivitu samotnej navrhovateľky pri včasnej ochrane svojich práv je procesne neprípustná dodatočná aktivita generálneho prokurátora, ku ktorej došlo podaním mimoriadneho dovolania podnecovanej navrhovateľkou.

Z týchto dôvodov najvyšší súd odmietol mimoriadne dovolanie ako procesne neprípustné (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s ustanoveniami § 243b ods. 5 O.s.p. a § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

O trovách dovolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p., pričom úspešnému odporcovi ich náhradu nepriznal, keďže si ju neuplatnil.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.